

Ezek a nyári viharok

„Gyengéden magával ragadó,
lehetetlen letenni.”

– Jodi Picoult, bestsellerszerző

SARAH MACLEAN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

fine
selection

SARAH MACLEAN

Ezek
a nyári
viharak

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Marknak és Chiarának.

ELSŐ FEJEZET

VOLT VALAMI A VONATOKBAN.

Ha Alice Storm élete perceit számontartotta volna, aligha lepődött volna meg azon, hogy majdnem a harmadukat utazással töltötte:

- A fényes, bíborvörös biciklin, amit a hetedik születésnapjára kapott, és a legféltettebb kincse volt egészen addig, amíg a bátyja a Narragansett-öböl vizébe nem hajította – ahonnan soha nem került elő.
- A fehér evezős csónakban, amit az apja kormányzott ki ugyanarra a sós tengerre minden júliusi szombaton, egész gyermekkorában, mert szerinte *a természetet olyannak kell megélni, amilyennek Isten szánta.*
- A néma sofőrök vezetete jellegtelen, fekete limuzinok végtelen sorában, amik az elit iskolából a művészeti magánórákra és a Storm család Park Avenue-i penthouse-lakásába szállították, aminek ablakain túl New York városa tompán, fakón sejtett fel.
- A gördeszknán, amivel egy vasárnap reggel nekiment egy fának az első amhersti évében – mert eltökélten be akarta bizonyítani,

hogy ő is teljesen átlagos tizennyolc éves –, aminek következtében három helyen eltört a karja.

- A helikopteren, ami Bostonba szállította, hogy összecsavarozzák, majd visszahozzák az iskolába a reggel kilenc órai művészettörténet-vizsgára, még mielőtt az osztálytársai rájöhettek volna, hogy semmi átlagos nincs benne.
- A magángépeken, amelyek a világ minden tájára elvitték, valahányszor az apja hirtelen szeszélyből külföldre küldte.
- A menetrend szerinti repülőjáraton, ami tizennyolc hónappal korábban Prágába vitte – a barátja kézipoggyászába rejtett jegygyűrűvel együtt.
- A metrókocsiban, amiben azon a délutánon utazott, amikor megszólalt a telefonja, és elakadt tőle a lélegzete – bejövő hívás... *Elisabeth Storm* (soha nem *anya*). Mindenütt bézs falak, rideg fények, hirdetések tökéletes arcborról és minimalista, rendezett lakásokról, és az a bizonyos William Carlos Williams-vers a szilváról, a jégszekrényről, a megbocsátásról meg a személyiségünk azon részeiről, amelyek soha nem változnak.

És mégis, volt valami a vonatokban.

Valószínűleg azért, mert ezeket ő maga fedezte fel. Minden más mód, ahogyan a világban utazott, valaki máshoz kapcsolódott. Valaki mással osztozott rajta. De a vonatok... azok az ő titkai voltak.

Nem szabályozták olyan szigorúan, mint a repülőjáratokat, nem voltak pozícióharcot vívó testvérek a belső térben, sem pezsgőt rendelő anyák vagy némán ítélező apák. A vonatok nem sodródtak horgony nélkül, céltalanul. Szilárdan a pályájukon maradtak, súlyosan, megbízhatóan, változatlanul. Nem lehetett őket kilökní a szikláról a tengerbe. A modernitás csodái, amelyek minden későbbi

technológiával szembenálltak. Szilárdak. Egyenletesek. Stabilmek. Állandóak.

Alice a bőröndjét a vonatkocsi ajtaja melletti csomagtartóra tette, megkereste az első üres sort, megkopott olívazöld vászontáskáját az ülésre dobta, majd az ablakhoz csúszott, remélve, hogy a szerda esti 21:32-es Northeast Regional vonat megjutalmazza egy egész üres sorral a béke utolsó óráiban, mielőtt eljön, ami vár rá.

Mielőtt szembenézne a feszültséggel teli családi összejövetellel – és egyikük nyilvánvaló, visszafordíthatatlan hiányával.

Az ablakon túl, a peronon egy csapat huszonéves zúdult le a mozgólépcsőn, nevetve és kiabálva, sporttáskáikkal és hétvégi csomagjaikkal, ragyogó mosollyal, nyári ruhában, rövidnadrágban és napszemüvegben, mintha az éjszaka nem is köszöntött volna rájuk. És talán valóban így is volt. Talán abban a csodálatos életszakaszban voltak, amikor a sötétség fogalma nem is létezik. Amikor csak a nappal van, ígéretekkel tele, ahol még nincs helye a félelemnek.

Mögöttük egy öttagú, szeplős, vörös hajú család, egy tinédzser kapucnis pulóverben, fejhallgatóval, két tíz év körüli ikerlány és a szülők, megpakolt bőröndökkel, hátizsákokkal és egy *Paris Review* táskával, ami egykor az irodalmi körökben elismert márka volt, most azonban rozsdamentesacél kulacsokat és bio-harapnivalókat rejtett.

Egy középkorú fekete nő lenge lenvászson ruhában, apró ezüst gurulós bőröndjével, egyetlen bizonyítékaként annak, hogy utazik. Egy magas, szigorú tekintetű, harmincas éveiben járó fehér férfi, kezében bőr sporttáskával, vállán hátizsákkal. Egy idős, pirospszögás, krémszínű széldzsekit viselő férfi, akit kerekesszékekben tolt egy Amtrak-alkalmazott, jellegzetes piros sapkájában.

Egymás után özönlöttek fel a vonatra.

Alice tévedett; a vonat nem lesz üres. Ellenkezőleg, zsúfolásig telik majd azzal a néhány száz New York-i utassal, aki észak felé tart egy hétvégére, a kobaltkék ég és a szürkészöld óceán felé, New England legvarázslatosabb időszakában, amikor a világ többi része már visszatért az iskolába és a munkába, de az északkeletiek még élvezhetnek egy utolsó hetet a napfényes elvonultságban, belekapaszkodva a végtelen nyár ígéretébe.

Alice elfelejtette, hogy hosszú hétvége van a munka ünnepén.

A feledékenység szinte lehetetlennek tűnt, tekintve, hogy hat órával korábban hagyta ott a frissen festett, újjászervezett brooklyni tantermét, miközben a metróra várva már a saját utolsó, nyári hosszú hétvégéjét tervezgette. Pilates délután. A Grand Army Plaza termelői piaca az utolsó batátaparadicsomokért. Szombaton a Governors Island Gabi és Roxanne társaságában, akik ragaszkodtak hozzá, hogy ne maradjon az üres lakásban. Hosszú vasárnap, festés a nyár utolsó sugaraiban, mielőtt az iskola miatt túl rövid lesz a nappal a napfényhez.

Aztán megszólalt a telefonja, és elfeledtette vele mindezt.

Alice az ülés durva szövetéhez simult, és a vonatmenetrendre összpontosított, amelyet sercegő hangszórón keresztül hirdettek. A kalauz hangján erősen érződött a New England-i akcentus – *Old Saybrook, New London, Wickford* –, elég hangosan szólt, hogy az embereket a rossz vonattól távol tartsa, az Amtrak legalábbis ebben reménykedett – *Providence, Back Bay, South Station* –, elég hangosan, hogy megóvja őt az emlékezéstől.

A vonat meglódult, az akadozó első lökés után sebességet és lendületet vett, nehéz, mégis sima mozdulattal. Ismerős, megnyugtató érzés.

A következő megálló: New Rochelle.

Alice sóhajtott. Négy óra a következőig.

– Van veled valaki?

A kérdésnek nem kellett volna meglepnie, ő mégis összerezett, ahogy kiegyenesedve megpillantotta azt a komoly, fáradt tekintetű férfit, akit korábban a peronon látott – azt a magas, szigorú alakot. Közelebről még magasabbnak tűnt. És még szigorúbbnak.

Felvonta sötét szemöldökét, mintegy aláhúзва a kérdést, miközben állával a mellette lévő ülés felé bökött, ahol az ő viseltes vászon-táskája hevert, feledésbe merülve.

Nem volt vele senki.

– Nincs. – Felkapta a táskát, és a lábához gyömöszölte. – Bocsánat.

A hangot, amit a férfi válaszul kiadott, szinte elnyomta a síneken zakatoló vonat zaja, a légkondicionáló monoton duruzsolása meg annak a nesze, ahogy az idegen a sporttáskáját az Alice feje feletti csomagtartóra csúsztatta. Bepréselte magát a felszabadított helyre, térde nekifeszült az előtte lévő ülés háttámlájának.

Alice máskor talán nagyobb figyelmet szentelt volna neki, de most nem volt ideje észrevenni. Sőt, egy kicsit bosszantotta is a férfi jelenléte, mert emlékeztette rá, hogy ismét egyedülálló, és a férfi kitöltötte az ülést a hosszú lábával meg azzal a fajta ítélezéssel, ami azoktól a vadidegenektől származik, akiknek fogalmuk sincs róla, *milyen napod* volt.

És hogy épp *további* napokra is készülsz.

Öt napra. És utána vége. Öt napot kibír.

Megköszöri a torkát, kényelmesebben elhelyezkedett az ülésen, lehunyta a szemét, és igyekezett beleveszni a kerekek ütemes zakatolásába, miközben a vonat kirobogott a queensi alagútból, és maguk mögött hagyták New York Cityt.

Az utazás első órájában kelet felé haladtak New England déli partja mentén. Alice nem tudott aludni, a telefonja lemerült, és

képtelen volt a könyvre koncentrálni, amit délután sietve a táskájába dugott, így kibámult az ablakon a koromsötét éjszakába. A Long Island Sound mozdulatlanul, simán és láthatatlanul terült el a távolban, a connecticuti partvidék sós mocsarain túl.

Egyébként is lehetetlen lett volna bármit is látni a kései óra és a sötét ég miatt, de a kilátásnak versenytársa akadt – a neonlámpák visszatükrözték a vonat belsejét az ablakon, és halvány fénybe vonták a folyosó túloldalán álló zsúfolt polcot, ami tele volt hálózásokkal, bőröndökkel, valamint egy rikító rózsaszín szegélyű, nagy táskával, oldalsó zsebében egy belepréslt pickleballütővel. A különféle holmik alatt két tizenéves lány nevetett egy göndör hajú fiún, aki az előttük lévő ülésen ült, huncut vigyorral az arcán. Máskor Alice talán mosolygott volna rajtuk, mert a jelenet maga a nyár végi idill. De ma este a visszatükröződés másik része ragadta meg a figyelmét. A fényes, ragyogó téglalap a szomszédja ölében.

A férfi telefonján egy közösségimédia-alkalmazás volt megnyitva, az a fajta, ahol sosem ér véget a görgetés.

Ki kellene kapcsolnia. A végtelen görgetés elbutítja az embert. Már azelőtt elbutította őt is, mielőtt felszállt a vonatra, miközben a dopaminlöketet kereste smink- és cicás videókbán... ellenszert remélve anyja hívására – aki öt év óta most először hívta fel.

A mellette ülő férfi megállt egy pillanatra, a hír címe hihetetlenül nagynak hatott a sötét éjszaka háttérben. Alice-nek nem okozott nehézséget, hogy elolvassa a szöveget az ablaküveg visszatükröződésében:

Az úttörő zseni, Franklin Storm hetvenéves korában elhunyt

A férfi hüvelykujja a link fölött lebegett.

Ne tedd! El akarta fordítani a tekintetét, de nem volt biztos benne, hogy képes lesz rá, noha a történetet elejétől fogva ismerte. Hiszen születése óta tudta. Franklin Storm tizenhét évesen belépett a szülei észak-bostoni garázsába, és ezerszázhet dollárral meg egy álommal megváltoztatta a számítástechnikát és a világot. Megalkotta a nagy és a kicsi számítógépeket, bevitte őket az otthonokba és az iskolákba, és a zsebekbe, csuklókra szerte a világon.

Ez volt az első bekezdés. A következők majd a cégéről szólnak, hatalmas műgyűjteményéről, jótekonkodásáról, sármjáról, vakmerő hajlamáról (egy siklóernyős baleset, nos, senkit sem érhetett teljesen váratlanul). És aztán a családjáról.

Lesznek majd fotók, alighanem a hetvenedik születésnapjáról, amit áprilisban ünnepelt – azok a fotók, amiket Alice alaposan megnézegetett a *Times* stílusrovatában. Képaláírások. Egy lábjegyzet arról a gyermekről, aki nem szerepelt a képeken (akit nem hívtak meg). Egy emlékeztető, hogy miért.

Ne nyisd meg!

Nem nyitotta meg. Alice megkönnyebbülten felsóhajtott.

Lenyelte a késztetést, hogy rászóljon: inkább olvasson egy könyvet, aztán lehajolt, és előhúzott egy újságot a táskájából. Nyomtatott újságot már gyerekkora óta nem tartott a kezében, pedig minden reggel egy köteg érkezett a lakásba.

Most mégis végigsimított kezével a *New York Times* aznapi számának címlapján, ami húsz órával korábban jött ki a nyomdából, és ebben a világban, ahol (állítólag) éjjel-nappal, folyamatosan ömlik a friss hír mindenki kedvenc kis téglalapjára, azonnal el is évült. A jelen villámgyorsan múltba fordult, olyan gyorsan, hogy gyakorlatilag el is tűnt, és helyet adott a jövőnek.

Miért vette meg? Alice végighúzta a hüvelykujját a szavakon, mintha magára tetoválná a tegnapi hírek tintáját – az *Előtte* jeleit. A holnapi lap már az *Utána* lesz.

A címlap tetején természetesen az apja halála kap majd helyet. A hét legnagyobb sztorija. Az évé.

Alice (és a terapeutája) számára ez azért hosszabb ideig tart.

Mutatóujjával követte az inflációról szóló címet. Egy másikat a New York-i hajléktalanokról. Egy harmadikat a napenergia-forradalomról. Történetek, amik fontosabbak voltak annál, mint amit a lap majd másnap közölni fog.

Történetek, amelyeket nem tudott elolvasni, mert ott, a perifériás látásában a mellette ülő férfi megfordította a telefonját, a hátlapja sima, fekete obszidiánként fénylett, mindenféle tükröződés nélkül, rajta egyetlen jel: egy örvénylő ezüst *S* betű, mint egy hurrikán közepe.

Évekkel korábban, amikor Alice fiatal volt, ez a jelmondat szavakkal is társult – újra meg újra elhangzott a televíziós reklámokban. Rádiójátékokban. Nyomtatott hirdetésekben. Az egész világ ismerte őket.

Storm Inside™

A világ azonban még a felét sem sejtette.

MÁSODIK FEJEZET

MIELŐTT AZ ARANYKOR RABLÓBÁRÓI acéllal, bankokkal és olajjal megváltoztatták volna az amerikai üzleti világot, Commodore Cornelius Vanderbilt változtatta meg az amerikai utazás arculatát, amikor felvásárolt és összevont több mint egytucatnyi kisebb vasútvonalat, és olyan vagyont halmozott fel, amelyet a királyi családokon kívül addig kevesen láttak. (Ugyan kinek kellene címek, ha egyszer vonatokat is birtokolhat az ember?)

1870-ben II. Cornelius Vanderbilt – a nagyapja, az első, igazi Cornelius Vanderbilt hírnevéből élő unoka – azt tette, amit a gazdag ifjak tesznek, amióta csak léteznek: nagyapja pénzét, hatalmát és befolyását arra használta, hogy könnyebb legyen barátait vendégül látnia a bulijain.

A fiatal Cornelius a testvérével együtt megalapította a Newport and Wickford Railroad and Steamboat Companyt, ami mindössze öt és fél kilométernyi vasúti sínszakaszt üzemeltetett a New Yorkot és Bostont összekötő fővonalról a Rhode Island-i Wickford kikötőjéig – egy álmos kisvárosig, aminek földrajzi fekvése igencsak irigylésre méltó

volt. Wickford a Narragansett-öböl nyugati peremén helyezkedett el, és háromszáznyolcvan négyzetkilométeres torkolatvidék választotta el Rhode Island nyugati, szárazföldi felét az állam keleti részétől, egy szigetcsoporttól, ahol New York leggazdagabb tizenkilencedik századi családjai építették fényűző kastélyaikat, amik több mint egy évszázadon át Rhode Island turizmusának és az amerikai filmeknek is a védjegyévé váltak.

A Vanderbiltek tették fel Wickfordot ténylegesen a térképre: értékes termőföldeket és óceánparti telkeket kaparintottak meg a mit sem sejtő Rhode Island-iektől (a kisajátítás nem csak a mai milliárdosok kiváltsága), és lefektették azt a sín párt, ami a New York-i elit számára a legbiztonságosabb, legegyszerűbb utazást jelentette Newportba – a kutyáikkal, a szolgálóikkal és a titkaikkal együtt. Ezenfelül pedig az öblöt elszórta szegélyező kis magántulajdonú szigetek egy csoportja is elérhetővé vált.

Azon a bizonyos szerdán, közvetlenül a munka ünnepe előtt, amikor az Amtrak Northeast Regional 1603-as járata átszelte Rhode Island határát, Alice-nek az jutott eszébe, hogy ha a Vanderbiltek csak egy pillantást vetettek volna a vonat kopott, bordó szőnyegére és poliészter kárpitjára, keservesen siratták volna a vasúti utazás átengedését a köznépnek, és rögtön megfizettek volna valakit, hogy gyűjtsa fel az egészszet.

A rablóbáró mindig rablóbáró marad. Ebben Alice biztos volt. Hiszen ő maga is egy ilyen mellett nőtt fel.

Egy halk „elnézést” szót intézve a folyosó melletti ülés hosszú lábához, Alice összeszedte a táskáit, és elindult a három ajtó egyike felé, ami a magasított peronra nyílt a hajdan forgalmas, mostanra ismét álmos kisvárosban. Wickford már rég nem a gazdagok és híresek utazási központja volt.

A frissen feltöltött telefonját bámulva ügyet sem vetett a piros értesítési buborékokra a rendszeresen használt alkalmazások sarkában. Tizennégy új hangposta. Hatvanhárom új e-mail. Százhuszonegy új üzenet.

Megnyitotta az egyik fuvarrendelő applikációt, hüvelykujja a zöld ikon fölött lebegett, miközben várta, hogy a kijelző tetején az S. O. S. helyét végre átvegyék a térerőt jelző vonalak. És közben próbálta nem kettős jelentéssel felruházni azt az S. O. S.-t.

– Ez az én megállóm is.

Alice a hang irányába fordult, a férfi felé. A magas, szigorú tekintetű, hosszú lábú, elbutult agyú felé. De a hangja kellemes volt, halk és mély. Az a fajta, amire figyelni akar az ember. Ezt Alice eddig nem vette észre.

– Tessék?

– Csak azért mondom, hogy ne hidd azt, hogy követlek.

Semmi rossz nem volt abban, amit mondott. Csakhogy Alice Storm, a hetvenévesen elhunyt úttörő zseni, Franklin Storm harmadik gyermeke az egész életét úgy töltötte, hogy követték.

A vonat lassítani kezdett.

– Ez pont úgy hangzik, mint amit az mondana, aki követ.

A férfi egyenes, komoly szája sarkában alig észrevehetően megrezdült valami mosolyféle.

– Cserkészbecsület.

Mielőtt Alice válaszolhatott volna, a kalauz belépett az automata ajtón.

– Wickford?

A kalauz erős Rhodes Island-i akcentusával úgy hangzott, mint *Wickfahd*, és Alice nem tudott nem elmosolyodni, mert ez az akcentus felidézte a gyerekkorát.

– Igen.

– Szép hely a hosszú hétvégére a munka ünnepén – jegyezte meg a kalauz.

Alice mosolya elhalványult.

– Az bizony – felelte a férfi, aki *nem* követte őt.

– Esznek egy kis homárt?

Vagyis, ahogy a helyiek ejtik: *homát*.

A vonat megállt, az ajtók nehézkesen oldalra csúsztak, akár egy modern felvonóhíd.

– Persze, eszünk.

Alice meglepődött a többes szám hallatán, és hátrapillantott. A férfi nem nézett rá.

A kalauz az állomás peronja felé biccentett.

– Szerencések. Kellemes hétvégét!

– Köszönöm – mondta Alice, és a peronra lépett.

A szomszédja hozzátette:

– Önnek is.

A szavakat azonban elnyelte a kerek egyenletes, megbízható ritmusa, ahogy a szerelvény már észak felé tartott. Alice habozva figyelte a távolodó vonatot, és egy örült pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha utánaszaladna, mint a filmekben, és a peron végétől felugrana az utolsó kocsira. Elutazna egészen Bostonig. *Hősködés*, mondaná Gabi.

Alice felsóhajtott. Amellett, hogy mennyi esélye lenne elkapni egy gyorsuló vonat végét (zéró, csak a rend kedvéért), semmi sem változna. A hírek akkor is ugyanazok maradnának.

Arról nem is beszélve, hogy a családja már eleve arra számított, nem fog megjelenni, ő pedig nem volt hajlandó megadni nekik azt az elégtételt, hogy igazuk legyen.

Szerencsére volt két térerőcsíkja, és pillanatok alatt rendelt kocsit. Túl messze volt a dokk a sétához, és már túl késő volt bárhol bent várakozni – a csendes városban semmi sincs nyitva tíz után, még a nyár utolsó hetében sem.

Letette a táskáit egy élénksárga utcai lámpa fénykúpjába, a fényen kívül maradva, hogy elkerülje a krumplibogarakat, amik egy hatalmas „Ne szemetelj!” tábla körül táncoltak, és felkészült a húszperces várakozásra a kijelölt sofőrre, miközben figyelte, ahogy a többi utas beszáll az utcán sorakozó autókba. Néhány boldog ölelés, izgatott üdvözlés, majd csapódó csomagtartók után az utca üres lett, leszámítva két autót és egy terepjárót a túloldalon, sötétben és csendben.

Alice magára maradt.

Vagyis félig-meddig. Tíz méterre tőle a szomszédja állt a saját utcai lámpája alatt, dacolva a krumplibogarakkal, kezében a telefonjával.

Alice felé pillantott, és felemelte a téglalap alakú készüléket, mint-ha az jelentőséggel bírna.

- Az én fuvarom... nincs itt.
- Semmi baj.
- Nem akarom, hogy azt hidd...
- Hogy követsz.

A férfi határozottan bólintott.

- Pontosan.
- Jól játszod, hogy nem követsz.
- Jó.

Eltelt néhány perc. Alice sofőrje, Benny tizenhét perc múlva fog érkezni egy szürke Hondával. Ez azt jelentette, hogy ő huszonöt perc múlva a mólón lesz, egy órán belül pedig a szigeten.

Ha szerencséje van, mindenki alszik majd. Már majdnem hajnali két óra lesz. Mindenkinek aludnia kellene.

Kérlek, add, hogy mindnyájan aludjanak!

Egy dörgés hallatszott a távolban, alig észrevehetően, egy közeli vihar nehéz ígéretét hozva, olyan viharét, ami a nyári éjszakákon a vízpartnál szokott jönni: villámlás, dörgés és az a fajta eső, ami rögtön bőrig áztat, mielőtt elvonul, tiszta eget és fényes csillagokat hagyva maga után.

Az apja imádta a nyári viharokat.

Átsuhant Alice-en a gondolat, és levegő után kapkodott, ahogy fájdalmasan beleszúrt – egy teljesen hétköznapi gondolat, aminek semmi keresnivalója nem volt az apjával való különös kapcsolatában (már amennyire annak lehetett nevezni). Hogy elterelje a gondolatait, rápillantott furcsa társára, aki még mindig a telefonját bámulta.

Szürke nadrágot viselt, ami szokatlan volt. Normális emberek nem viselnek irodai öltözéket South Countyban éjnek idején. Pláne nem szeptember első hetében, huszonnégy fokban, a párás levegőben, amit az óceán közelsége hoz magával.

Mindennek ellenére szürke nadrág és fehér ing volt rajta, és csak az utalt az időre, az évszakra és a helyszínre, hogy feltúrta az ingujját, felfedve az alkarját, amit Alice természetesen pusztán művészi szempontból vett szemügyre, semmi másért.

Az egyik karján fekete tinta gomolygott, de ilyen távolságból Alice nem tudta kivenni a mintát. Vajon azok, akiknek a kedvéért így öltözött, tudtak a tetoválásról? Önmaga darabkáit elrejtteni – ebben Alice otthonosan mozgott.

Tekintete a férfi arcára siklott, az éles, szigorú állvonalra. *Zavarba ejtően* kemény, erőt sugárzó.

Átkiáltott a köztük lévő széles távolságon.

– Cserkész voltál?

A férfi azonnal odakapta a fejét, mintha csak várta volna, hogy megszólaljon. Értette a vonaton elejtett szavakra való utalást. Bólintott, amit egy kevésbé figyelmes szemlélő akár zavartnak is nevezhetett volna.

– Nem voltam – felelte.

– Tudod, egy egyenruhás tisztnek kiadni magad elég komoly vétség.

A férfi a mellkasára tette a kezét.

– Sajnálom.

– Nem haragszom, csak csalódott vagyok.

Megvillantak a férfi fehér fogai, majd elnézett a csendes, egyirányú utca felé, mintha könnyögött volna, hogy forduljon be egy autó a sarkon, és akadályozza meg abban, hogy rossz döntést hozzon. Amikor azonban nem jött semmi, megszólalt:

– Mi lenne, ha azt mondanám, nagyon értek a tűzgyűjtáshoz?

– Akkor gyűjtogató vagy.

– Dehogy – rázta meg a fejét. – Az oltásban még jobb vagyok.

Tekintve, hogy Alice éppen egy veszélyes helyzetbe készült beszélni, ennél találóbban aligha válaszolhatott volna.

– Akkor ebben az esetben várhatsz itt velem..., ha szeretnél.

Egy másik napon, más időben sosem ajánlotta volna fel ezt. Tizenkét év a New York-i metróvonalakon megtanította egy lánynak, hogyan óvja magát még a legvonzóbb férfikkal szemben is. És ha a metró nem is tanította volna meg erre, a jóképű férfi, akihez két hónappal korábban még feleségül akart menni, óvatosságra készítette ezzel az idegennel szemben.

De valami vakmerő dolog történt ebben a pillanatban, a sötétben, az éjszaka kellős közepén, egy helyen, ami valahogy kényelmetlenül

közel volt az igazi életéhez, mégis rendkívül távol tőle, egy férfi társaságában, aki talán az utolsó ember volt, akivel egy darabig találkozhatott, és nem tudta pontosan, ki ő, és miért van ott.

Mi baj származhatna belőle?

A meghívás ott lebegett köztük a sós víztől és a közelgő vihar-tól nehéz levegőben. Hosszúláb mozdulatlanul állt, az idő csak telt, Alice pedig attól tartott, vissza fogja utasítani, és neki nem marad más választása, mint hogy a kínos helyzet miatt egyenesen a tengerbe sétáljon.

– Tüzet akarsz rakni?

Én már megtettem.

– Soha nem lehet tudni.

A férfi hirtelen mozdult, habozás nélkül. Egy hosszú lépéssel, magabiztosan, elegánsan átszelte a köztük lévő teret, majd leült mellé a padra, olyan nyugalommal, amivel kevesen rendelkeznek ilyen késő este.

Mint egy vonat. Mintha ő lett volna a következő állomás.

Alice elmosolyodott, a férfi pedig kíváncsian méregette.

– Ez nekem szól?

Máskor, más körülmények között.

– Csak a vonatokra gondoltam.

A férfi tekintete a mögötte lévő sínekre villant.

– Hogy bárcsak rajta maradtál volna?

– Honnan tudod?

– Lehet, hogy én is így érzek.

Alice egy pillanatig eltűnődött, vajon miért, de tudta, jobb nem kérdezni, mert a kérdései a férfi saját kérdéseit vonnák maguk után. Ehelyett egy új beszélgetést kezdeményezett a köztük lévő csendben.

– A vonatok Duke Ellingtont juttatják eszembe. Ő egy...

– Tudom, ki volt Duke Ellington.

– Zenész vagy?

– Te az vagy?

– Nem. De az apám... – Elhallgatott. Nem akarta, hogy az apja ott legyen.

A jóképű idegen észre sem vette a megakadását.

– Miért juttatják eszedbe a vonatok Duke Ellingtont?

– Az egész országot bejárta a teljes zenekarával, privát vasúti kocsiiban.

– Hm. – A hangja mély és elgondolkodó volt. Alice-nek tetszett.

– A tubák nem nagyon férnek el az Amtrak regionális járatainak csomagtartójában.

– Szerintem nem is volt tuba.

– Ha te mondd – felelte, és Alice nem tudta visszafojtani meglepett nevetését.

Volt valami természetes, magabiztos könnyedség ebben a férfiban. Ő az a fajta fickó, akinek az ember szívesen felborzólna a nyugalmát, hogy kiengedje a gőzt, és végre jól szórakozzon.

Csak épp nem volt idő szórakozni.

Alice a telefonjára nézett. Benny tízpercnnyire volt. Elhessegette a zavaros gondolatokat, és maradt a jazz.

– A legtöbben nem tudják, hogy Duke Ellington zenekara itt, Rhode Islanden óriási sikereket ért el.

– Szerinted az a privát vasúti kocsik itt is megállt? Wickfordban?

Olyan akcentussal ejtette, ahogy a kalauz a vonaton. Hosszan elnyújtva és unottan, kihagyva az „r”-t.

– Valójában igen. Többször is.

– És nekünk csak hot dog és tegnapi kávé jutott.

– A civilizáció bukása – felelte Alice halkán, miközben eltűnődött, hogy hányféle módon jutott már el ide életében.

Drága autókkal. Helikopterekkel, vitorlásokkal. Ellenállt az emlékeknek, és inkább a nagyszerű figyelemelterelésre összpontosított, aki ott ült mellette. Erős, magas, és azok az alkarok...

A tetoválása egy iránytű volt. Geometrikus és gyönyörű, nyilak indultak ki belőle, és hosszú, vékony vonalakként futottak végig az alkarján. Alice a tetováláshoz intézte a szavait:

– Nem vagy helyi.

A férfinak nem is kellett válaszolnia. Igaza volt. Bárki látta volna. A tökéletes idegen, aki csak úgy betoppant a városba, semmi sem volt benne abból, amit a tenger, a só és a tengerparti kagylós bódék formáltak otthonossá. Túl komoly volt. Túl kifinomult.

A férfi felemelte a kezét. Habozott.

– Festékes a hajad.

Alice zavartan, kissé feszengve túrt a hajába, és ezzel a férfi érintését is elhárította. Nyugtalanította, mennyire könnyedén felismerte a festéket, mintha pontosan tudta volna, hol járt aznap reggel, mielőtt a tanterembe indult, mielőtt az anyja telefonált, és mielőtt minden megváltozott. Amikor még a mai teljesen átlagos napnak tűnt. Immár oly távoli. A múlt.

Előtte.

A férfi megköszöri a torkát.

– Azt hiszem, be kellene mutatkoynom. – Kinyújtotta a kezét, azt, amelyik nem ért Alice-hez. Mintha ők csak normális emberek lennének, akik egy teljesen hétköznapi dolgot csinálnak. – A nevem...

– Ne!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Nem tette.

– Miért ne?

– Mert akkor... – Akkor neki is be kellett volna mutatkoznia. És akkor a férfi tudta volna. És akkor furcsa lett volna. Pedig ez most nem volt furcsa. Vagyis furcsa, de nem abban az értelemben, ahogy az életében minden más kapcsolat végül furcsává vált.

Storm, mint Franklin Storm?

Storm, mint a Storm Technology?

Storm, mint a Storm Inside™?

Igen, feleli mindig egy nevetés kíséretében, mintha ez lenne a legszellemesebb, legeredetibb megjegyzés, amit valaha hallott, miközben valójában azt gondolja: Nem. Nem úgy. Ő az apám. Amikor valójában azt gondolta: Ne gondold rá! Ne idézd fel! Csak hadd legyen hétköznapi! Egy egyszerű név.

És aztán elkezdte valaki másnak tettetni magát. Mert valaki más mindig érdekesebb volt, mint az igazság. Az igazság pedig az volt: bármennyire is próbálkozott, Alice Stormban mindig a vezetékneve volt a legérdekesebb. Ő maga csak egy halvány körvonal maradt, amit beárnyékolnak apja történetei – a hóbortos zsenié, a vakmerő milliárdosé, a világot megváltoztató látnoké. Aztán újabb történet árnyéka borult rá: az, amit ő tett vele. Hogy elárulta az apját. Hogy az apja száműzte. Hogy talán megérdemelte, vagy talán jobb is lett így.

Újabb dörgés hallatszott a távolban, hangosabban. Közelebb. *Természetesen.*

– A nevek csak bonyolítják a dolgokat. – A férfira nézett, aki a homlokát ráncolva figyelte, mintha próbálná megérteni. – Tudom, drámaian hangzik, de az életem már így is elég bonyolult a héten. Van rá esély, hogy egyszerűen... kihagyjuk a neveket?